

Sygn. akt I Ca 187/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Twardowska (spr.)

Sędziowie: SO Arkadiusz Kuta

SO Krzysztof Nowaczyński

Protokolant: st. sekr. sąd. Danuta Gołębowska

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2015 r. w Elblągu

na posiedzeniu jawnym

sprawy z powództwa J. L.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w I.

o ustalenie

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 12 marca 2015 r. sygn. akt I C 1059/14

postanawia:

odrzucić apelację.

Sygn. akt I Ca 187/15

UZASADNIENIE

Powódka J. L. żądała ustalenia, że podwyżka czynszu dokonana przez pozwaną Spółdzielnię Mieszkaniową (...) w I. pismem z dnia 08 września 2014 r. ze skutkiem na dzień 01 stycznia 2015 r. w wysokości 205 zł 05 gr miesięcznie za najem lokalu mieszkalnego położonego w I. przy ulicy (...) jest niezasadna.

Wyrokiem z dnia 12 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Iławie w punkcie pierwszym ustalił, że podwyżka czynszu dokonana przez pozwaną Spółdzielnię Mieszkaniową (...) w I. pismem z dnia 08 września 2014 r. dotycząca czynszu najmu lokalu mieszkalnego położonego w I. przy ulicy (...) jest zasadna do kwoty 48 zł 40 gr i w punkcie drugim oddalił powództwo w pozostałej części, w kolejnych punktach wyroku orzekając o kosztach postępowania.

Apelację od powyższego wyroku złożyła tylko pozwana Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w I., zaskarżając wyrok w części – w punktach pierwszym oraz czwartym i piątym dotyczących rozstrzygnięć o kosztach procesu i kosztach sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna z braku przesłanki pokrzywdzenia orzeczeniem (gravamen) po stronie skarżącej.

Żądanie powódki dotyczyło ustalenia niezasadności dokonanej przez pozwaną spółdzielnię podwyżki czynszu. Powództwo zakwalifikowano jako roszczenie przewidziane w art. 8 a ust. 5 pkt 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jedn. Dz. U . 2014.150), zgodnie z którym lokator może zakwestionować podwyżkę, o której mowa w ust. 4, wnosząc do sądu pozew o ustalenie, na podstawie przepisów ust. 4a-4e, że podwyżka jest niezasadna albo jest zasadna, lecz w innej wysokości. Powódka żądała ustalenia, że podwyżka jest niezasadna.

Tymczasem sentencja wyroku w punkcie pierwszym i drugim stanowi o ustaleniu, że podwyżka jest zasadna do kwoty 48 zł 40 gr oraz o oddaleniu powództwa w pozostałej części. Choć odmienne są intencje Sądu Rejonowego wyrażane w uzasadnieniu orzeczenia, sentencja wyroku jednoznacznie stanowi o braku uwzględnienia żądania pozwu w jakimkolwiek zakresie. Orzeczenie w zaskarżonym punkcie pierwszym nastąpiło bowiem na korzyść pozwanej Spółdzielni, potwierdzając zasadność dokonanej podwyżki do kwoty 48 zł 40 gr. Natomiast oddalenie powództwa w pozostałym zakresie musi być odczytywane w powiązaniu z żądaniem pozwu, którego przedmiotem było ustalenie niezasadności podwyżki. Stąd oddalenie żądania ustalenia, że podwyżka jest niezasadna w pozostałym zakresie, nastąpiło także na korzyść skarżącej pozwanej spółdzielni. W efekcie zaskarżone apelacją rozstrzygnięcie punktu pierwszego wyroku jest orzeczeniem na korzyść pozwanej, podobnie jak rozstrzygnięcie z punktu drugiego o oddaleniu powództwa, co dostrzega także pozwana w wywodach apelacji.

We współczesnym orzecznictwie dominuje stanowisko traktujące pokrzywdzenie orzeczeniem gravamen oraz interes prawny w zaskarżeniu jako dodatkową przesłankę formalną środka zaskarżenia, którego brak uzasadnia odrzucenie środka zaskarżenia z powodu jego niedopuszczalności. Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., której nadano moc zasady prawnej, pokrzywdzenie orzeczeniem (gravamen) jest przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymaga merytorycznego rozpoznania tego środka (uchwała SN z dnia 15 maja 2014r., sygn. III CZP 88/13, publikowana na stronie internetowej orzecznictwa Sądu Najwyższego). Ze względu na przedmiot postępowania w sprawie nie zachodzi potrzeba ochrony interesu publicznego.

Z uwagi na brak pokrzywdzenia zaskarżonym orzeczeniem w punkcie pierwszym wyroku apelacja pozwanej podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna na podstawie art. 370 k.p.c. w zw. z art. 373 k.p.c. Konsekwencją niedopuszczalności apelacji z braku gravamen co do meritum orzeczenia jest brak podstawy dla przyjęcia apelacji w zakresie pozostałych zaskarżonych punktów czwartego i piątego zawierających rozstrzygnięcie o kosztach procesu i kosztach sądowych, które podlegały zaskarżeniu zażaleniem (art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c.).